

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **V. F.**, bytem T. 2851/160, B., zastoupený O. Z., bytem B. 96/1, B., proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha, o žalobě proti rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 29.1.2015, č.j. MV-84747-3/SO-2013,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podanou žalobou brojí proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29.1.2015, č.j. MV-84747-3/SO-2013, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „prvostupňový orgán“), ze dne 25.5.2013, č.j. OAM-49279-26/DP-2012, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – účast v právnické osobě.

I. Podstata věci

Dne 25.5.2013 prvostupňový orgán rozhodnutím č.j. OAM-49279-26/DP-2012 neprodloužil žalobci platnost povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – účast v právnické osobě, neboť se žalobce na výzvu prvostupňového orgánu nedostavil k výsledku ve smyslu § 169 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), aniž by svou účast řádně omluvil.

Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal odvolání, kde namítal nedostatečně zjištěný skutkový stav a popřel, že by byl předvolán k pohovoru. Žalovaná námítky žalobce zamítla, neboť je neshledala důvodné, a věcně se ztotožnila s názorem prvostupňového orgánu.

Závěr žalované, respektive prvostupňového orgánu, nyní žalobce napadá podanou žalobou.

II. Shrnutí žalobní argumentace

Žalobce namítá, že nebyly splněny podmínky pro zamítnutí jeho žádosti o prodloužení platnosti jeho povolení k dlouhodobému pobytu.

Žalobce argumentuje tak, že jeho činnost je zcela standardní činností jednatele společnosti a záleží na vnitřní organizaci konkrétní obchodní společnosti, jaká činnost a pravomoci mu jako statutárnímu orgánu budou svěřeny. Ani žalovaná tak není oprávněna posuzovat, jakou konkrétní činnost žalobce vykonává.

Žalobce dále namítá, že v rámci správního řízení nebyl nikdy požádán o to, aby se dostavil k pohovoru. Podle žalobce je nutno rozlišovat mezi pojmy pohovor a výslech ve smyslu zákona o pobytu cizinců. Žalobci tak nemůže být kladeno za vinu, že se nedostavil k pohovoru, neboť byl předvolán k výsledku.

Dále žalobce namítá zmatečnost obou po sobě jdoucích rozhodnutí. Poukazuje na to, že důvod zamítnutí žádosti žalobce vychází z § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) tohoto zákona, ačkoli tato ustanovení zákona na sebe nijak nenavazují.

Z výše uvedených důvodů se žalobce domáhá zrušení napadeného rozhodnutí. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před soudem.

III. Shrnutí procesního stanoviska žalované

Žalovaná s ohledem na totožné námitky uplatněné již v podaném odvolání plně odkázala na obsah napadeného rozhodnutí a navrhla žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Taktéž žalovaná setrvala na svém procesním stanovisku po celou dobu řízení před soudem.

IV. Právní posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v rámci žalobních bodů, jak je uplatnil žalobce v podané žalobě podle § 75 odst. 2 s.ř.s., podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalované postupem podle § 75 odst. 1 s.ř.s.

Soud rozhodoval bez nařízení jednání za splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s.ř.s.

Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce podal dne 8.8.2012 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, v níž jako účel svého pobytu uvedl podnikání – účast v právnické osobě.

Dne 5.3.2013 bylo žalobci doručeno předvolání k výslechu na den 19.3.2013. O tomto výslechu byla rovněž vyrozuměna zástupkyně žalobce. Dne 18.3.2013 byla prvostupňovému orgánu doručena žádost zástupkyně žalobce o změnu termínu konání výslechu spolu s omluvou z jeho konání s tím, že se žalobce nemůže k výslechu dostavit z důvodu nemoci a svého pobytu na Ukrajině. Této žádosti prvostupňový orgán vyhověl a předvolal žalobce na den 24.4.2013. Toto předvolání bylo žalobci doručeno fikcí dne 12.4.2013. O výslechu byla taktéž vyrozuměna zástupkyně žalobce dne 5.4.2013. Obsahem předvolání bylo poučení o tom, že pokud se žalobce nedostaví k výslechu, bude jeho žádost ve smyslu § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců zamítnuta a dále v předvolání na den 24.4.2013 byl žalobce poučen o tom, že vzhledem k předchozí řádně nedoložené omluvě nebude již správním orgánem další nedoložená omluva akceptována, stejně tak jako nebude akceptován jako důvod omluvy pobyt žalobce v zahraničí.

Žalobce se ani k tomuto výslechu nedostavil.

Dne 27.5.2013 prvostupňový orgán vydal rozhodnutí č.j. OAM -49279-26/DP-2012, jímž zamítl žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 zákona o pobytu

cizinců a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť se žalobce nedostavil k pohovoru.

Ustanovení § 56 zákona o pobytu cizinců upravuje podmínky, za nichž nelze žádosti o dlouhodobé vízum (prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu) vyhovět.

Podle § 56 odst. 1 písm. a) citovaného zákona ministerstvo dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpení pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3 téhož zákona, cizinci neudělí, jestliže se cizinec na požádání ministerstva nebo zastupitelského úřadu nedostaví k pohovoru nebo nepředloží ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o dlouhodobé vízum nebo jestliže se i přes provedení pohovoru nebo vyhodnocení předložených dokladů nepodaří tyto údaje ověřit.

Namítá-li žalobce, že nebyl k žádnému pohovoru ze strany prvostupňového orgánu pozván, a nebyly tak splněny podmínky pro zamítnutí jeho žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, tak tato námitka důvodná není.

Termín pohovor ve vztahu k dlouhodobému pobytu je v zákoně o pobytu cizinců obsažen v jeho § 57 odst. 2, podle něhož je zastupitelský úřad oprávněn provést pohovor se žadatelem o dlouhodobé vízum; jde-li o žadatele o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání, zastupitelský úřad provede pohovor vždy, a to zejména s cílem zjistit bližší skutečnosti týkající se uváděného účelu pobytu na území. O provedeném pohovoru zastupitelský úřad sepiše záznam, který obsahuje zejména údaje umožňující identifikaci žadatele, vyličení průběhu pohovoru, datum, jméno a příjmení nebo služební číslo a podpis osoby provádějící pohovor a podpis žadatele.

Pokud jde o § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, tak podle něj je správní orgán oprávněn vyslechnout účastníka řízení, je-li to nezbytné pro zjištění skutečného stavu věci, zejména pro posouzení, zda se nejedná o obcházení tohoto zákona cizincem s cílem získat oprávnění k pobytu na území, zejména zda účelově neuzavřel manželství nebo zda jeho účelově prohlášeným souhlasem nebylo určeno otcovství. Účastník řízení je povinen vypovídat pravdivě a nesmí nic zamlčet. Správní orgán účastníka řízení před výsledkem poučí o důsledcích odmítnutí výpovědi a nepravdivé nebo neúplné výpovědi.

Je třeba přisvědčit žalobci, že zatímco se v případě pohovoru ve smyslu § 57 odst. 2 zákona o pobytu cizinců pořizuje záznam, v případě výsledku podle § 169 odst. 2 tohoto zákona se pořizuje protokol o výsledku.

Avšak argumentuje-li žalobce tak, že slova „pohovor“ a „výslech“ nejsou synonymy, tak k tomu soud uvádí, že je třeba na oba pojmy nahlížet z materiálního hlediska, tedy z hlediska toho, co je jejich účelem pro správní řízení, a nikoli vycházet pouze z použité terminologie zákona, tedy formalisticky. V obou případech se jedná

o způsob, jakým správní orgán (ministerstvo či zastupitelský úřad) získává informace o žadateli, které nevyplývají z obsahu žádosti či přiložených listin, nebo kdy je třeba tyto informace od žadatele opětovně ověřit. Oba termíny tak mají pro účely zákona o pobytu cizinců tentýž význam (shodně též rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29.12.2011, č.j. 11 A 252/2010-41). Nedostavení se k výsledku ve smyslu § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců v rámci řízení o prodloužení doby platnosti k dlouhodobému pobytu tak má stejné následky jako nedostavení se k pohovoru ve smyslu § 57 odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

Pokud se pak o pohovoru ve smyslu § 57 odst. 2 zákona o pobytu cizinců sepíše záznam, zatímco v případě výsledku podle § 169 odst. 2 tohoto zákona se sepíše protokol o výsledku, tak tyto procesní důsledky neposkytují oporu pro to, aby oba pojmy mající tentýž význam byly ve smyslu § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců diferenciovány, a to tím spíše, odkazuje-li citované ustanovení zákona na odmítnutí pohovoru jak před zastupitelským úřadem, tak před ministerstvem, ve vztahu k němuž pojem pohovor v zákoně o pobytu cizinců použit není.

Nutno též zdůraznit, že žalobce byl v rámci předvolání poučen o následcích plynoucích z § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců pro případ nedostavení se k výsledku.

Byl-li tedy žalobce předvolán k výsledku na den 24.4.2013, toto předvolání mu bylo doručeno a spolu s předvoláním byl poučen o následcích souvisejících s nedostavením se k výsledku (zamítnutí jeho žádosti), a k tomuto výsledku se nedostavil, aniž by prvostupňovému orgánu blíže sdělil závažné důvody, proč se výsledku nemůže účastnit, prvostupňový orgán nepochybil, pokud v souladu se zněním § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců zamítl žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Přitom nelze odhlédnout od skutečnosti, že se žalobce k výsledku nedostavil opakovaně, neboť první výsledek se měl konat dne 19.3.2013 a ani tehdy jeho omluva z účasti, spočívající v tvrzení jeho zástupkyně ohledně jeho zdravotního stavu a pobytu v zahraničí, nebyla řádně doložena. Žalobce tak během řízení neposkytl prvostupňovému orgánu dostatečnou součinnost, jakou zákon o pobytu cizinců od žadatelů předpokládá, aby mohlo být jeho žádosti vyhověno.

Za tohoto stavu bylo bezpředmětné, aby se soud zabýval argumentací žalobce o tom, jakou činnost jako jednatel společnosti ve skutečnosti vykonával, a tedy zda skutečně plnil účel svého pobytu uvedeného v žádosti, neboť to nebylo nosným skutkovým důvodem rozhodnutí prvostupňového orgánu. Právě za účelem zjištění jakou činnost žalobce ve společnosti s vyšším počtem jednatelů reálně vykonával, tedy za účelem zjištění skutkového stavu potřebného pro posouzení žádosti, byl žalobce předvolán prvostupňovým orgánem k výsledku.

Spatřuje-li žalobce zmatečnost obou po sobě jdoucích rozhodnutí v tom, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí je odkazováno na § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ani tuto námitku soud neshledal důvodnou.

Důvody pro zrušení víza jsou uvedeny v § 37 zákona o pobytu cizinců. Podle § 37 odst. 2 písm. b) tohoto zákona ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, přestane-li cizinec splňovat některou z podmínek pro udělení víza. Jednou z těchto podmínek je ve smyslu § 56 odst. 1 písm. a) tohoto zákona dostavení se k pohovoru (výslechu). Nedostavil-li se žalobce k pohovoru (výslechu), je třeba konstatovat, že nebyla splněna jedna z podmínek pro udělení dlouhodobého pobytu právě ve smyslu § 56 odst. 1 písm. a) tohoto zákona. Nejsou-li splněny podmínky pro vyhovění žádosti, je tím dán důvod pro zrušení, případně neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ve smyslu § 37 odst. 2 písm. b) tohoto zákona. Obě ustanovení zákona o pobytu cizinců tak na sebe navazují. V této souvislosti lze odkázat i na stranu 5 napadeného rozhodnutí, kde se žalovaná totožnou námitkou uplatněnou již v rámci odvolání podrobně zabývala.

S ohledem na výše uvedené proto soud žalobu jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu právo na náhradu nákladů řízení proti žalované nenáleží; to náleží žalované. Té však žádné náklady vynaložené nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, proto jí nebyla náhrada nákladů řízení přiznána.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž

směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 18. ledna 2017

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu